

**ICCRS
International Catholic
Charismatic Renewal
Service**

**Slujirea
Reînnoirii Carismatice
Catolice Internaționale**

BULETIN ICCRS
Anul XXXI, nr. 4 iulie – septembrie 2005

În acest număr:

ICCRS și chemarea la unitate în RCC: subcomitetele continentale

Raport al primului Institut ICCRS pentru Formarea Liderilor

Celebrarea celei de-a 40-a aniversări a RCC din lumea întreagă

Membrii Consiliului: Nicholas Chia

Știri din lume

Benzi desenate: „Euharistia – sursă și esență a comuniunii”

FORMAREA RESPONSABILILOR

Anul Euharistic: Euharistia, sursă și epifanie a comuniunii

RCC și alte religii monoteiste: Biserica și poporul evreu

Întrebări către RCC

**ICCRS și chemarea la unitate în RCC:
subcomitetele continentale**
de Michelle Moran

Euharistia este pe deplin experimentată în viețile noastre când este o manifestare reală (epifanie) a intențiilor și gesturilor concrete de comuniune, unitate, fraternitate vie. Ar trebui să exprimăm în mod vital că „fraternitatea pe care Dumnezeu dorește s-o stabilească cu noi și pe care noi înșine trebuie să o construim împreună...”

Îl laudăm pe Domnul că, prin Duhul Sfânt, este posibil să avem unitate în diversitate. Ca Subcomitet continental, încercăm să adunăm reprezentanții din toate țările europene, o dată la 18 luni.

Sunt sigură că, pentru mulți dintre noi cei din Reînnoire, fundalul în acest an a fost tema Euharistiei. După cum știm, Euharistia (Liturgia n.t.) este „sursa și culmea” credinței noastre catolice. În inima Teologiei Euharistice stă „comuniunea”, care descrie, probabil, cea mai profundă expresie a unității. *Mane Nobiscum Domine* ne reamintește „că dimensiunea cea mai evidentă a Euharistiei este că ea este un ospăț..., acesta exprimând prietenia pe care Dumnezeu dorește s-o stabilească cu noi și pe care trebuie s-o construim și noi unii cu alții” (MND15). Prin împărtășirea noastră, ca și comunitate, la Masa Cuvântului și la Masa Euharistiei, intrăm mai profund în comuniune cu Dumnezeu și între noi.

Propria mea comunitate, Comunitatea Sionului din Anglia, are o puternică dimensiune Euharistică. Chiar de la începuturile comunității, acum vreo 20 de ani, ne-am dat seama că Euharistia ține comunitatea laolaltă. Biserica timpurie a fost „o inimă și un suflet” (Fapte 4, 32). Deci, comunitatea care se împărtășește împreună în jurul mesei și privește țintă fața lui Cristos în timpul adorației euharistice va experimenta tot la fel „comuniunea” și va fi dusă împreună în intimitatea Domnului.

De când am fost aleasă în Consiliul ICCRS acum câțiva ani, a fost plăcerea mea să prezidez de asemenea Subcomitetul european al ICCRS-ului. Surprinzător, acesta este primul subcomitet continental și există deja de câțiva ani. Spun „surprinzător”, pentru că noi, aici în Europa, nu avem în mod natural un spirit de cooperare, reciprocitate sau unitate. Într-adevăr, una din temele la care avem nevoie să ne întoarcem permanent, ca și continent, este acela al reconcilierii și al nevoii de a permite în continuare ca Domnul să vindece rănilor istoriei noastre. Trebuie să facem față și unor provocări culturale în Europa, recunoscând că există un număr de realități prezente în bogatul și variatul nostru continent. Probabil că cea mai evidentă este diviziunea economică dintre est și vest. De-a lungul anilor, am învățat să privim dincolo de realitatea economică și să recunoaștem că în timp ce vestul poate fi mai bogat financiar, estul are multe de oferit în privința bogatei sale spiritualități și a credinței sale profunde, care a ținut piept testului persecuțiilor. Există și o diferențiere nord / sud, cu Europa de Nord, influențată larg de creștinismul necatolic. Aceste expresii bogate și variate ale Bisericii din continentul nostru sunt exprimate și în Reînnoire. Este adevărat, de pildă, că RCC din Polonia se deosebește ca temperament, expresie și structură de RCC din Spania și aceste două expresii sunt foarte diferite de Scandinavia, unde numărul catolicilor și a celor implicați în RCC este mult mai mic.

Îl laudăm pe Domnul că, prin Duhul Sfânt, este posibil să avem unitate în diversitate. Ca Subcomitet continental, încercăm să adunăm reprezentanți din toate țările europene, o dată la 18 luni. Unele țări au Comitete Naționale de Slujire bine stabilite și structurate. Pe când altele nu sunt la acest stadiu de dezvoltare, dar pot avea persoane de contact, cineva care să fie punct de referință pentru țara lor. În locurile în care Reînnoirea este doar la început, putem fi doar la nivelul relației cu un „corespondent”, care este în contact cu noi ca responsabil de grup de rugăciune în țara sa. Deci, încă o dată avem provocarea și binecuvântarea diversității! Și aceasta ca bogăție a RCC din Europa. În unele țări auzim despre Reînnoire ca nemaifiind la fel de puternică precum era, dar în altele auzim despre nașterea și copilăria RCC. În Europa, ca un întreg, dăm de asemenea prioritate la creșterea responsabililor mai tineri din Reînnoire și astfel, în Subcomitetul nostru european, avem și un reprezentant tânăr. Explorăm acum, în mod treptat, și căi de creștere a următoarelor generații de responsabili RCC.

Speranța ICCRS este ca subcomitetele să fie o cale de a ne împărtăși împreună în unitate și diversitate. Știu că unele din celelalte continente au găsit și ele această cale fructuoasă de colaborare și creștere. Într-adevăr, Ioan Paul II a scris Exortății Apostolice către majoritatea continentelor, deci a văzut în mod evident că unitatea și colaborarea sunt vitale. Un pericol al marilor structuri este că lucrurile pot deveni de nestăpânit sau birocratice și pot fi prea mari pentru a fi eficiente ori ar putea interveni puterea ca bază de conducere. Trebuie să ne reamintim permanent că în Reînnoire toate structurile noastre trebuie să fie bazate pe slujire și creștere, mai degrabă decât pe control și guvernare. Sf. Paul i-a prevenit pe corinteni despre pericolul „invidiei și certurilor” și a accentuat conducerea plină

de slujire. „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească” (1 Cor 3, 6-7).

Poate este bine să ne întoarcem la tema fundalului nostru din timpul acestui An Euharistic. Cât timp ne orientăm privirea către Isus și-l implorăm să stea cu noi în această călătorie (Lc 2, 29), totul va fi bine. Din perspectivă europeană, putem spune cu certitudine că o colaborare continentală nu a fost totdeauna ușor de făcut, dar Domnul este cu noi, ne vorbește, ne învață și ne conduce înainte. Deci, putem învăța cu încredere să fim conduși în comuniune mai aproape unii de alții, recunoscându-l pe El la frângerea pâinii.

Raport al primului Institut ICCRS pentru Formarea Liderilor

De James Murphy

Primul Institut ICCRS pentru Formarea Liderilor, ținut în împrejurimile Romei, din 5 până în 24 iunie, a avut un succes răsunător.

43 de studenți din 16 țări s-au adunat pentru 3 săptămâni de învățături, tovărășie, slujire și rugăciune. Au fost învățați de o echipă internațională de profesori, incluzându-i pe Steve Clark (SUA), Fr. Peter Hocken (Anglia), Fr. Ernest Stevers (Uganda), Charles Whitehead (England), Pepe Prado (Mexic), Michelle Moran (Anglia), Fr. Robert Faricy (Roma), Jim Murphy (SUS) și Arhiepiscopul Stanislaw Rylko (Vatican).

Temele formate din studii lucrate cu grijă despre persoana Duhului Sfânt, istoria și perspectiva Reînnoirii Catolice, învățături practice despre formarea grupurilor, fiind incluse și teme despre minister și slujirea celorlalți.

Personalul ICCRS, care a venit de asemenea din toată lumea, a oferit ospitalitate călduroasă participanților la institut. Pe lângă faptul că au venit pe teren pentru a ajuta în orice fel puteau, Biroul ICCRS a ținut o „casă deschisă” (incluzând un dejun generos), pentru a împărtăși cu studenții lucrarea ICCRS și interfața sa cu Vaticanul.

Unele dintre cele mai bune ocazii de învățătură au fost momentele când studenții au făcut „călătorii pe teren” la locurile-cheie din Roma, ca și la birourile importante ale Vaticanului. S-au întâlnit cu S.C. Mons. Robert Sarah, Secretar al Congregației pentru Evanghelizarea Persoanelor și cu S.E. Mons. Josef Clemens, Secretar al Consiliului Pontifical pentru Laici. Un student impresionat a afirmat: „Este fantastic! Nu este „noi” contra „lor”. Toți îl iubim pe Isus. Toți vrem aceleași lucruri. Suntem o Biserică!”

Pe lângă Birourile Vaticanului, experiența a continuat prin vizita pe care au făcut-o membrii institutului la închisoarea Marmitino (unde Sf. Petru și Paul au fost ținuți înainte de execuția lor), la Colosseum și la mormintele Papilor din grotă de sub Bazilica Sf. Petru, în fiecare loc fiind momente profunde de reflecție și rugăciune puternică. Unii studenți au afirmat că ar merita să faci întregul institut și dacă ar fi numai „călătoriile pe teren”.

O călătorie suplimentară pentru grup a fost vizita din Piața Sf. Petru pentru audiența publică cu noul Papă ales, Benedict XVI. A plouat abundent peste trupuri, dar nu și peste spiritele reprezentanților ICCRS, care au început să cânte în ploaie, în timp ce așteptau apariția Sfântului Părinte... care a venit foarte aproape de locul unde aștepta grupul!

În completarea călătoriilor pe teren și a lecțiilor, echipa a fost întărită de Liturghia zilnică, de sesiuni de rugăciune și laudă, o oră de adorație zilnică înaintea Sfântului Sacrament și oportunități de slujire.

Pe măsură ce institutul progresa, studenții au fost puși în echipe de ajutorare pentru Liturghie, muzică și slujire. A fost emoționant să vedem creativitatea și diversitatea darurilor prezente în fiecare grup.

Beneficiul unui asemenea grup internațional de studenți și profesori a fost că s-a putut vedea o perspectivă foarte largă a Reînnoirii Carismatice Catolice și a Bisericii din lumea întreagă. Mulți studenți au afirmat că viziunea lor despre Biserică și Reînnoire a fost extinsă mult mai departe decât o aveau înainte de a veni la institut.

Grupul a avut oportunități de împărtășire a vieții lor și de experiențe între membri, fie în clasă sau la masă, fie chiar în timpul plimbărilor făcute în câteva momente de timp liber. Spre terminarea institutului, s-au făcut poze, schimburi de adrese de e-mail și s-au format prietenii.

Ideea originală a unui Institut Internațional de Formare a Responsabililor a fost visul și viziunea lui Oreste Pesare, Director al Biroului ICCRS din Roma. El a fost prezent în majoritatea timpului și a zâmbit adesea în semn de aprobare și bucurie la vederea împlinirii unui vis. Institutul a avut suportul entuziast al lui Allan Panozza, Președinte al Consiliului ICCRS și al tuturor membrilor

ICCRS. Arhiepiscopul Stanislaw Rylko, Președintele Consiliului Pontifical pentru Laici, nu numai că a aprobat școala, ci a fost chiar unul din profesorii săi.

Scopul institutului este de a ajuta creșterea unei noi generații de slujitori pentru Reînnoirea Carismatică, precum și de a-i încuraja și sprijini pe responsabilii veterani. Aceasta s-a împlinit prin învățături, slujire, prietenie și vizite interactive la diferite entități din Roma.

Chiar dacă toți au fost mulțumiți la primul institut, ICCRS vede acest lucru ca fiind doar începutul. „Bineînțeles că suntem foarte încântați cu primul institut”, spune Directorul Pesare, „dar trebuie să continuăm să îmbunătățim și să extindem programul în viitor. Există o reală necesitate pentru o slujire ca aceasta - un institut care este în același timp și catolic și carismatic autentic,. Aceasta este o mare slujire nu numai pentru Reînnoire, ci și pentru Biserică.”

Allan Panozza, din Australia, a reluat entuziasmul Directorului, referindu-se la institut ca la „o oportunitate minunată de a veni la Roma pentru a experimenta la primă mână puterea spiritualității Reînnoirii Carismatice.”

Deși detaliile nu sunt încă organizate, planificatorii ICCRS-ului privesc spre cel de-al doilea Institut Internațional de Formare a Responsabililor. Urmăriți în continuare buletinul și pagina web a ICCRS-ului www.iccrs.org pentru mai multe informații. Să ne vedem la cel de-al doilea institut!

ICCRS

International Catholic
Charismatic Renewal Services

Adresă poștală:

Palazzo della Cancelleria
00120 Città del Vaticano, Europa

Tel: 39 06 69 88 75 38 / 65

Fax: 39 06 69 88 75 30

E-mail: info@iccrs.org

newsletter@iccrs.org

Site web: [http // www.iccrs.org](http://www.iccrs.org)

Fax rugăciune: +39 06 69 88 75 74

Buletinul ICCRS este buletinul internațional, publicat o dată la două luni în engleză, franceză, germană, italiană, spaniolă și portugheză pentru Reînnoirea Carismatică Catholică. Își propune să furnizeze informații cu privire la creșterea și dezvoltarea Reînnoirii Carismatice Catolice în lume.

Reproducerea unui articol din Buletinul ICCRS este autorizată, cu condiția ca ICCRS să fie citat ca sursă. Oferta recomandată pentru abonament este de 20 de euro/an (prin e-mail) și 30 de euro/an (prin poștă obișnuită). Faceți cec, transfer bancar sau trimiteți plata prin card bancar direct la ICCRS.

Membrii Consiliului ICCRS:

Dl. Allan Panozza, Australia (Președinte)

D-na Cathy Brenti, Franța (Vice Președinte)

Dl. Reinaldo Besserra Dos Reis, Brazilia

Dl. Nicholas Chia, Singapore

Episcop Joe Grech, Australia

Dl. Dariusz Jeziorny, Polonia

Dl. Cyril John, India

D-na Michelle Moran, Anglia

Dl. James Murphy, USA

Dl. Jean Pliya, Benin

Dl. Peter Thompson, Canada

Fr. Renato Tisot, Italia

Fr. Emmanuel Tusiime, Uganda

Dl. Walter Zimmermann, Cile

Director Birou ICCRS

Dl. Oreste Pesare, Italia

Consultanți ICCRS:

Administrație și evenimente: Claude Lopez, Australia

Puneți „Rusaliile din Roma 2006” în agenda voastră și răspândiți știrea!!!
Celebrarea celei de-a 40-a aniversări a RCC din lumea întreagă

Ca răspuns la invitația Papei Benedict XVI de a ține întâlnirea de Rusalii cu diferite mișcări ecleziale, ICCRS ține un număr de evenimente entuziasmante. Acestea includ:

- **3 Iunie 2006** – *VIGILIA CU SFÂNTUL PĂRINTE LA SF. PETRU, ROMA*
- **4 Iunie** – *CELEBRAREA RUSALIILOR. „SUFLETUL MEU PREAMĂREȘTE PE DOMNUL”, O ÎNTRUNIRE LARGĂ CU MULTELE REALTĂȚI ITALIENE, LÂNGĂ SAU ÎN ROMA*
- **5-9 Iunie** – *CONFERINȚĂ DESCHISĂ, „RCC IERI, ASTĂZI ȘI MĂINE”, LA FIUGGI*
- **9-11 Iunie** – *COLOCVIUL INTERNAȚIONAL AL RESPONSABILILOR „MATURIZAREA ÎN DUH”, PENTRU RESPONSABILII-CHEIE INVITAȚI, LA FIUGGI.*

Aceste evenimente vor fi o oportunitate minunată de a ne întâlni cu frații și surorile din toate continentele și de a ne bucura de binecuvântarea pe care am primit-o. De asemenea, vom privi spre viitor și vom discerne unde ne conduce Domnul, răspunzând la chemarea maturizării în Duh.

NU UITA, ACEASTĂ INVITAȚIE ESTE PENTRU TINE!!!

NICOLAS CHIA
Membru al Consiliului ICCRS

Nicolas Chia s-a născut în 1949 în Singapore și este căsătorit cu Loraine Ong Guat Hua. A avut 2 tineri adulți.

A fost botezat în Duhul Sfânt în 1979 și de atunci a slujit în parohia sa „Biserica Sfintei Cruci” din Singapore.

A fost numit de părintele paroh responsabil al Rugăciunii Carismatice din 1980, până la jumătatea anilor '90.

În prezent numit membru permanent al grupului central de către fostul paroh / director spiritual, care este acum Arhiepiscopul din Singapore, a slujit mulți ani în consiliul parohial ca membru, vicepreședinte și președinte. În mai 1999 a fost decernat cu distincția „Nene Merenti”.

A slujit în Reînnoirea Carismatică Catolică din arhidieceză din 1980 până în 1999 ca vicepreședinte și președinte. În 1990 a devenit membru al echipei naționale de slujire, până când această echipă a fost unită cu comitetul ales, formând echipa pastorală națională.

Din martie 2002 face parte din Consiliul ICCRS, reprezentând ICCRS în Asia Centrală și de Est.

Domnul să-l călăuzească cu Duhul Sfânt pentru a sluji în Reînnoirea Carismatică și Biserica Catolică din întreaga lume.

NOU!

„Un semn de speranță pentru toți oamenii”

Reînnoirea Carismatică Catolică în inima Papei Ioan Paul al II-lea

Este o broșură cuprinzând un număr de pasaje din cuvântările Papei Ioan Paul al II-lea către RCC, care ne dau posibilitatea de a ne da seama de provocările pe care preaiubitul nostru Papă ni le-a lăsat ca testament.

Un semn de speranță pentru toți oamenii, ICCRS 2005,

Autor Oreste Pesare

28 de pagini, 3,00 euro sau 4,00 dolari SUA + cheltuieli poștale

Comandă direct la Biroul ICCRS info@iccrs.org; fax: +39.06.69887530

FORMAREA RESPONSABILILOR

Un supliment al Buletinului ICCRS

Vol. XI, numărul 4 / iulie – septembrie 2005

Anul Euharistic:

Euharistia: sursă și epifanie a comuniunii

De Reinaldo Becerra Dos Reis

La cea de-a XI-a Conferință Internațională a Fraternității Catolice a Comunităților și Fraternităților de Alianță, în noiembrie 2004, Papa Ioan Paul II, în cuvântarea sa către participanții la eveniment, le-a cerut „să fie hotărâți în acest An al Euharistiei să ia inițiative pentru ca Euharistia să devină tot mai mult un factor de uniune și coeziune în Poporul lui Dumnezeu, în această lume marcată de violență și diviziune”.

Știm cu toții că Dumnezeu este iubire, în esența sa. Natura lui Dumnezeu este iubirea. Știm de asemenea că Dumnezeu ne iubește cu adevărat în același mod. Nu are „un alt mod” de a fi. Ne iubește pe toți într-un mod în care numai El ne poate iubi: veșnic, personal și necondiționat.

Totuși, chiar dacă Dumnezeu ne iubește pe toți în mod egal și fără diferențe, își face propriile „alegeri” între oameni, chemările sale și își arată predilecțiile de-a lungul istoriei. El alege un popor dintre atâtea popoare pentru a fi „poporul său”. Și alege judecători, legislatori, profeți chemați și preoți confirmați. El alege – în timpul considerat a fi „plinirea timpurilor” – o mamă pentru Fiul său. Iar Fiul își alege apostolii săi, iar dintre ei alege „piatra” pe care își construiește „Biserica”.

Nu pot înceta să mă gândesc cât de binecuvântați suntem prin faptul că suntem creștini și catolici, în special când meditez la bogăția și plenitudinea revelației – găsită în paginile Sfintei Scripturi, care dă o singularitate specială religiozității noastre: figurii Papei, apostolatului catolic, sacramentelor și doctrinei comuniunii sfinților. Avem atâtea privilegii...

Prea multă presumție? NU, cât timp sunt pe deplin conștient de completa lipsă de merit din partea noastră și, la fel, dacă sunt foarte conștient de căile singulare pe care Dumnezeu le alege pentru „a-și alege” poporul privilegiat: de obicei dintre cei mai umili, cei mai slabi, cei mai incapabili și chiar dintre cei mai păcătoși. Dumnezeu își face alegerile în mod clar bazat pe gratuitatea iubirii sale, așa încât slava care îi aparține să se poată manifesta în „vase de lut” și în nimic altceva...

Totuși, trebuie să mărturisesc că, atunci când îmi dau seama cât de mare este beneficiul credinței care ne-a fost dăruit în Euharistie, nu pot să-mi opresc sentimentul de mândrie pentru marele privilegiu pe care îl avem noi catolicii.

Știm, la nivelul credinței, că ceea ce vedem pe altarele bisericilor noastre în fiecare zi este cu adevărat un mister, pe care nici unul din simțurile noastre nu este capabil să-l perceapă în totalitatea sa. În El – în misterul Euharistiei – Isus se dă pe sine la nesfârșit, nu numai Tatălui său ceresc, ci și tuturor fraților săi și surorilor sale, devenind astfel „Dumnezeu jertfit pentru noi”, hrană spirituală și cerească. Ceea ce a început pe Calvar, continuă acum pe altarele noastre, cu Cristos care se oferă pe sine ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. El ne face părtași – bineînțeles fără nici un merit din partea noastră, ci din privilegiu pur – la ceea ce El, Marele Preot, slujitor al sanctuarului ceresc – tabernacolul adevărat¹, săvârșește pentru salvarea întregii lumi.

În acest act misterios la care ne adunăm, în această „ofertă de mântuire pentru toții oamenii” stă cea mai adâncă rădăcină a dorinței de unitate pe care Domnul a manifestat-o. „Fiind hrăniți și

¹ Cf. Sacrosanctum Concilium, 8

susținuți de Euharistie, catolicii nu pot să nu se simtă chemați la unitatea pe care Cristos a dorit-o în mod arzător în Cenacol”².

Astfel, Euharistia nu este doar sursa, ci și epifania comuniunii. Sursa, pentru că a primi înseamnă a merge într-o atât de profundă comuniune cu Isus („Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi” – In 15,4), încât sufletele care îl primesc în mod corect și conștiincios simt imboldul spre comuniune și deschidere către toți ceilalți oameni. Sufletul care îl primește pe „Răscumpărătorul tuturor oamenilor” este imprimat cu caracterul comuniunii universale, în același mod în care Domnul prezintă aceasta în rugăciunea sa, atunci când spune: „ca toți să fie una, precum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine” (Ioan 17, 21). Este și epifanie pentru că „ne permite să avem o anumită pregustare a raiului pe pământ”³ și ne stinge, într-un fel, setea de infinit, care ne va fi alinată definitiv când vom ajunge la uniunea deplină cu El.

Această sursă se prezintă și ca un flux, care, dacă nu este blocat, ci curge liber în viețile noastre, poate efectiv să se transforme în ceea ce ar fi trebuit să fie întotdeauna: sursa comuniunii din care noi toți putem fi „săturați cu Dumnezeu aici pe pământ, în așteptarea deplinei noastre împliniri în cer”⁴.

„Sursă de unitate eclezială, Liturghia este și cea mai mare manifestare a sa. Euharistia (Liturghia) este o epifanie de comuniune. De aceea Biserica stabilește condiții pentru participarea integrală la celebrarea Liturghiei. Aceste limitări variate ar trebui să ne facă tot mai conștienți de condițiile cerute de comuniunea pe care Isus ne-o cere. Este vorba de: o comuniune ierarhică, bazată pe existența unui număr variat de roluri și slujiri, după cum se observă prin referința la Papă și Episcopul diecezan în rugăciunea euharistică. Este vorba și de o comuniune fraternă, cultivată de o „spiritualitate a comuniunii”, care nutrește deschidere reciprocă, afecțiune, înțelegere și iertare”⁵.

După cum putem vedea, Euharistia este trăită în întregime în viața noastră atunci când există o adevărată manifestare (epifanie) a intențiilor concrete și a gesturilor de comuniune, unitate, fraternitate vie. Poate exprima, în mod viu, acea „prietenie pe care Dumnezeu dorește s-o stabilească cu noi și pe care noi înșine trebuie s-o construim unii cu alții”⁶.

La cea de-a XI-a Conferință Internațională a Fraternității Catolice a Comunităților și Fraternităților de Alianță, în noiembrie 2004, Papa Ioan Paul II, în cuvântarea sa către participanții la eveniment, le-a cerut „să fie hotărâți în acest An al Euharistiei să ia inițiative pentru ca Euharistia să devină tot mai mult un factor de uniune și coeziune în Poporul lui Dumnezeu, în această lume marcată de violență și diviziune”.

Cu altă ocazie, în cuvântarea sa către membrii Rinovamento nello Spirito (RCC) din Italia (14 martie 2002), Ioan Paul a spus: „Biserica și lumea are nevoie de sfinți și devenim cu atât mai sfinți, cu cât îi permitem mai mult Duhului Sfânt să ne transforme în Cristos. Aceasta este o experiență tipică, ce definește procesul creșterii propuse pentru membrii grupurilor și comunităților voastre”.

Dumnezeu este înfometat după comuniunea eclezială, pentru care Liturghia (Euharistia) este sursă, semn și epifanie. „Biserica fiind Trupul lui Cristos, noi mergem împreună „cu Cristos” către extinderea pe care o avem în relația „cu trupul său”. Cristos a dat pentru crearea și creșterea unității sale revărsarea Duhului său Sfânt”⁷. Cu alte cuvinte, pâinea euharistică și vinul Noii Alianțe sunt legate în mod particular de acțiunea Duhului, ele fiind trupul și sângele spiritual glorificat al lui Cristos Înviat, umplute cu Duhul Sfânt. Vechea liturghie antiohiană folosește expresii puternice despre prezența Duhului Sfânt în Euharistie. Sfântul Efraim spune într-unul din imnurile sale:

² Benedict XVI, Aloc. „Gratia Copiosa”, 5, cit., 9

³ Cf. Ioan Paul II, în *Mane Nobiscum Domine*, 19

⁴ Cf. Ioan Paul II, în *Mane Nobiscum Domine*, 19

⁵ Cf. Ioan Paul II, în *Mane Nobiscum Domine*, 21

⁶ Cf. Ioan Paul II, în *Mane Nobiscum Domine*, 15

⁷ Cf. Ioan Paul II, în *Mane Nobiscum Domine*, 20

„În Pâinea ta este ascuns un Duh de nemâncat, în vin arde un Foc de nebăut. Duh în Pâinea ta, Foc în vinul tău, o minune pusă de-o parte, (totuși) primită de buzele noastre. (...) În Pâine și Potir, Foc și Duh Sfânt”. Un text al Liturghiei siriace spune: „Acestea sunt trupul și sângele, un cuptor în care Duhul Sfânt este focul și către care ceea ce este pur, vine mai aproape, iar ce este impur se depărtează”. Isaac de Antiohia.

Iar noi, umpluți cu harul Reînnoirii Carismatice, noi care am văzut câțiva din purtătorii – și „beneficiarii” – acestui mister al revărsării Duhului Sfânt, ce altceva căutăm?... „Toți cei ce însetează... (Ioan 7, 37-39) primesc revărsarea Duhului în Euharistie (Rugăciunea euharistică nr. 3). Și permit Apei Vii să creeze sete după comuniunea cu toți oamenii, așa cum a dorit-o Isus, ca să fim adunați de El în plenitudinea Unității. „Cultura Rusaliilor este singura capabilă de a crea civilizația iubirii și prieteniei printre oameni” (Ioan Paul II, 14 martie 2002). Amin.

Reînnoirea Carismatică Catolică și alte religii:
Biserica și poporul evreu
De Fr. Peter Hocken

Poporul evreu are o poziție unică printre religiile din lume. Ei nu sunt ca alte credințe ne-creștine, pentru că ei rămân, după cum a declarat Ioan Paul II, „poporul alianței”.

Redescoperirea rădăcinilor evreiești ale credinței noastre în Scripturile Evreiești (Noul Testament este de asemenea complet evreiesc), înseamnă deja să contribuim la o nouă înțelegere a credinței noastre. Îl redescoperim pe Isus ca „fiu al lui David, fiu al lui Abraham” (Mt 1, 1) și ca Mesia lui Israel, care devine Mântuitorul lumii.

La cel de-al doilea Conciliu de la Vatican, pentru prima oară în istoria sa, Biserica Catolică a ținut o învățătură oficială despre locul poporului evreu în planul lui Dumnezeu. Această învățătură din *Lumen Gentium*, paragraful 16 și din *Nostra Aetate*, paragraful 4, a corectat ideea susținută timp îndelungat că, deoarece poporul evreu l-a respins pe Isus, Dumnezeu i-a respins și el pe evrei și astfel Biserica ar fi luat locul lui Israel ca și popor ales. „Poporul căruia i s-au făcut promisiuni și alianțe și din care s-a născut Cristos după trup (cf. Rom 9, 4-5): din punctul de vedere al alegerii divine este poporul cel mai iubit, de dragul patriarhilor, de aceea lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile făcute (cf. Rom 11, 28-29).” (LG, p. 16). Poporul evreu are o poziție unică printre religiile din lume. Ei nu sunt ca alte credințe ne-creștine, pentru că ei rămân, după cum a declarat Ioan Paul II, „poporul alianței”.

Învățătura Conciliului Vatican II are implicații vaste pe care Biserica este încă în procesul de a le desluși. Dacă Biserica nu l-a înlocuit pe Israel, Noua Alianță nu este o înlocuire a alianțelor Vechiului Testament. Cu alte cuvinte, propria identitate a Bisericii este legată de alianțele cu Abraham, Moise și David. De aceea Catehismul susține: „Când se adâncește în propriul său mister, Biserica, Poporul lui Dumnezeu în Noua Alianță, descoperă legătura ei cu poporul evreu, primii care au auzit Cuvântul Domnului” (CBC, p. 839).

De ce este importantă această învățătură pentru cei din Reînnoirea Carismatică Catolică? În primul rând, ca mișcare de reînnoire, putem aprecia că această învățătură despre poporul evreu face parte din reînnoirea Bisericii, care a fost lansată de Conciliu. Chemarea Conciliului pentru o teologie înrădăcinată în Cuvântul Domnului (vezi *Dei Verbum*, p. 24-25), cere o recitare a Scripturilor, care să fie liberă de prejudecata „înlocuirii”. Redescoperirea rădăcinilor evreiești ale credinței noastre în Scripturile Evreiești (Noul Testament este de asemenea complet evreiesc), înseamnă deja să contribuim la o nouă înțelegere a credinței noastre. Îl redescoperim pe Isus ca „fiu al lui David, fiu al lui Abraham” (Mt 1, 1) și ca Mesia lui Israel, care devine Mântuitorul lumii. Recunoaștem originea evreiască a Mariei, ca în cântecul noului Papă: *Fiica Sionului*. Redescoperim rădăcinile Euharistiei în Paștele evreiesc, în memorialul care face prezente evenimentele mântuitoare ale trecutului, unica jertfă a lui Isus în moartea și învierea sa (vezi CBC, p. 1362-1365). Redescoperim escatologia, speranța pentru „Glorioasa venire a lui Isus”, descrisă de Catehism ca ascunzând „speranța lui Israel” (vezi p. 673).

În al doilea rând, Reînnoirea Carismatică Catolică, ca mișcare profund îmbibată cu spiritul evanghelizării, va pune întrebări despre evanghelizarea evreilor. Ar trebui să evanghelizăm poporul evreu? Dacă da, ar trebui să-i evanghelizăm într-un mod diferit de evanghelizarea neamurilor din afara alianței? Carismaticii catolici sunt printre cei foarte tulburați de teologia „celor două alianțe”, susținută de unii dintre discipolii de astăzi, care argumentează că evreii sunt mântuiți prin alianța lor, în timp ce neamurile sunt mântuite prin noua alianță în Isus. Aceasta divide cele două alianțe într-un mod inacceptabil (în Scripturi, Noua Alianță se va face „cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda” Ier 31, 31) și ne face să uităm că Biserica este reconcilierea dintre evrei și neamuri într-un singur trup prin cruce (vezi Ef 2, 14-16).

În practică, astăzi, Biserica Catolică nu evanghelizează poporul evreu. Oare acesta este pur și simplu rezultatul teologiei celor două alianțe? Nu, cred că nu. Motivul este că Biserica a devenit conștientă de răul teribil pricinuit poporului evreu de-a lungul secolelor creștine. Aceste greșeli includ botezul constrâns, mai târziu susținut ca valid; arestul, tortura și chiar execuția evreilor botezați care continuau orice practică evreiască; ascultarea obligatorie a predicilor agresive și adeseori antisemite. O nouă conștientizare a acestei istorii și o căință catolică pentru „folosirea violenței în slujba adevărului” (*Tertio Millennio Aevniente*, p. 35) i-au condus pe mulți catolici, cu iubire pentru poporul evreu, să vadă că înainte ca noi să ne putem gândi la orice evanghelizare a evreilor de către catolici, trebuie să ne smerim ca și comunitate și să ne mărturisim păcatele înaintea Domnului și înaintea poporului evreu. Căința deschide ușa lucrării suverane a lui Dumnezeu în inima omului.

În al treilea rând, ca și catolici carismatici, trebuie să fim conștienți de mișcarea evreilor mesianici, ea însăși rodul revărsării Duhului Rusaliilor în secolul douăzeci. Mișcarea evreilor care cred în Isus constă din congregații în care ei își pot trăi credința în Isus într-un mod evreiesc. În același timp, ei sunt evrei catolici cu convingeri similare, inspirate de canonizarea lui Edith Stein, recunoscută ca „o fiică a Israelului și o fiică a Bisericii”. În timp ce Biserica Catolică a aprobat oficial dialogul și bunele relații cu comunitățile evreiești, ea este de asemenea deschisă către lucrarea explicită a Duhului Sfânt printre evreii credincioși în Isus. Ca și catolici carismatici, trebuie să prețuim toate aceste relații, chiar dacă nu vedem încă felul în care se potrivesc toate acestea împreună.

Întrebări către RCC

*Vă rugăm să ne trimiteți întrebările voastre la
newsletter@iccrs.org sau prin fax la : (0039).06-69887530*

1. Mulți dintre responsabilii grupului nostru de rugăciune par să nu se înțeleagă unii cu alții. Situația s-a înrăutățit atât de mult, încât oamenii încep să părăsească grupul de rugăciune. Ce putem face?

Dacă sunteți la punctul în care relațiile voastre îi determină pe oameni să plece din grupul de rugăciune, sunteți îndreptățiți să tratați problema cât mai repede posibil. Oamenii au o abilitate uimitoare de a prelua tensiunea dintre ceilalți. Acest lucru îi face să se simtă neconfortabil. Alții pur și simplu devin frustrați de un astfel de comportament dintre creștini. Un om mi-a spus „Dacă doresc indispoziție, înțepături pe la spate și politică, nu trebuie decât să mă duc la serviciu sau afară în lume. Nu vreau să găsesc aceste lucruri în grupul de rugăciune. Mă aștept ca noi creștinii să trăim diferit!” Deci, fie din disconfort față de situație, fie din dezgust și frustrare, oamenii pleacă. De aceea Cristos a pledat celor ce-l urmau despre iubirea pe care trebuie s-o aibă unul față de celălalt, ca semn în această lume. Iubirea lui Dumnezeu și a prietenilor noștri ar trebui să ne facă în relațiile noastre diferiți față de cei din lume.

Totuși, oricât de tensionate să fie relațiile, trebuie să-ți spun că nu sunteți primul grup care suferă din cauza unei astfel de situații. Aceasta este o zonă dificilă pentru noi toți. Să privim la felul cum trebuie să tratăm această problemă.

1. Conștientizarea că aceasta este o problemă. De atâtea ori creștinii se tem să discute problemele legate de mânie, frustrare și relații tensionate. Ei cred că făcând astfel (discutând aceste probleme n.t.) nu sunt atât de spirituali pe cât ar trebui să fie. Dar suntem oare mai spirituali, refuzând să vorbim despre acestea, în timp ce situația se înrăutățește? Se pare că întregul vostru grup este conștient de problemă și se vorbește despre aceasta. Atunci, de ce voi responsabilii nu puteți să faceți la fel? Și numai faptul de a admite că ceva nu merge este un pas mare spre o soluție.

2. Încercați să discerneți cauza problemei. Acesta ar putea fi un proces dureros, dar dacă nu vă confrunțați cu adevăratele rădăcini, sunteți constrânși să cădeți în aceeași capcană. De obicei, problemele fac parte dintr-una sau două categorii: structurală sau personală.

a) Structurală: Grupului îi este clară viziunea și scopul? Toți sunt cu adevărat de acord cu felul în care grupul va acționa? Există o înțelegere clară (și acord?) a rolurilor, responsabilităților și autorității? De multe ori se întâmplă ca oameni cu adevărat buni să acționeze pur și simplu dintr-o înțelegere diferită a funcției grupului. Fiecare lucrează după cum cred că e mai bine și nu pot înțelege de ce ceilalți nu lucrează în același fel. Așa se instalează frustrările, judecățile și amărăciunea. Iată un simplu exemplu: Să presupunem că eu cred că scopul grupului de rugăciune este de a întări spiritualitatea participanților. Tu, pe de altă parte, crezi că întâlnirea de rugăciune este menită să slujească persoanele tulburate mintal. Ambele sunt viziuni valide, dar dacă eu cred că grupul se referă la spiritualitatea personală, voi fi frustrat că tu aduci mereu oameni care deranjează rugăciunea noastră și au nevoie de slujire. Iar tu poți să fii frustrat din cauza mea, văzându-mă ca pe o persoană foarte încuiată la minte și egoistă. Ai înțeles imaginea? Deci avem nevoie să fim foarte clari în toate acordurile noastre și să fim siguri că toți înțeleg (și trăiesc) ceea ce ne-am înțeles reciproc. Acest lucru poate fi un mare pas înainte pentru un grup.

b) Personală: Uneori, problema nu este organizația, ci persoanele distruse și, da, păcătoase care construiesc acea organizație. Nu este vorba totdeauna de oameni buni cu neînțelegeri. Mândria, respingerea, competiția, dominanța și vechea meschinărie pot fi distructive pentru Trupul lui Cristos: Atenție: înainte de a ne repezi să găsim păcatele tuturor celorlalți, să ne asigurăm că ne-am examinat mai întâi propriile noastre inimi. Chiar și așa, poate trebuie să ne apropiem de alte persoane și cu mare

iubire și umilință să ne împărtășim cu ei o preocupare particulară. Acest lucru poate să nu fie ușor de făcut, dar dacă îl eviți, grupul va fi distrus.

3. După ce ați recunoscut problemele, căiți-vă în fața Domnului și cereți-vă iertare unul de la altul, chiar înainte de a ști cum să rezolvați problema! Într-o schimbare de atitudine și de inimă, Dumnezeu va lucra cu putere, dar dacă inimile nu se vor urni... nimic nu se va schimba. Aveți probleme în a ierta pe cineva? Încercați următoarele: rugați-vă în fiecare zi pentru oamenii care vă necăjesc cel mai mult. În rugăciunea voastră imaginați-vi-i stând la picioarele crucii. Priviți sângele și apa ce curg din coasta străpunsă a lui Cristos peste ei. Nu vor trece multe zile de rugăciune, până când se va întâmpla ceva, fie în inima lor... fie în a voastră.

4. Cheamați-l pe Domnul în ajutor, pentru vindecare și călăuzire. El vrea să fiți vindecați mai mult decât vreți voi! Ca grup, petreceți un timp în rugăciune! Meditați cuvântul lui Dumnezeu. Postiți într-o anumită zi pentru vindecarea echipei. Pe scurt, strigați către Domnul cu toată puterea voastră!

5. Căutați ajutor. Uneori, problemele și personalitățile noastre devin atât de încâlcite, încât ne este aproape imposibil de a ieși din ele singuri. Găsiți o „terță parte” din exterior ca să vă ajute. Aceasta trebuie să fie foarte dedicată Domnului și să cunoască procesul grupului vostru. Evident, acestea cer multă muncă, dar care este alternativa? Sf. Paul ne spune „să luptăm” pentru unitate. „A lupta” înseamnă a lucra la aceasta! Dar Dumnezeu va vedea inimile voastre, va veni la voi cu ajutorul său puternic și va face vindecări minunate, care îi va face pe oameni să se uimească și să spună: „iată cât de mult se iubesc”.

Politica și identitatea ICCRS

(continuare)

ISTORIC

În 1978 s-au înființat un Consiliu și un birou internațional, sub auspiciile lui Leon Josef Cardinal Suenens, numit de Papa Paul VI ca și consultant episcopal al său pentru Reînnoire la nivel internațional. Consiliul a fost format din responsabili din întreaga lume, iar biroul a fost stabilit mai întâi în Bruxelles și mai târziu la Roma. În 1978, Consiliul a format o organizație internațională, care a fost recunoscută de Sfântul Scaun.

ICCRS

**International Catholic
Charismatic Renewal Services**

„FORMAREA RESPONSABILILOR”

Este un supliment al Buletinului ICCRS

Reproducerea unui articol din Buletinul ICCRS este autorizată, cu condiția ca ICCRS să fie citat ca sursă.

ICCRS - Palazzo della Cancelleria

00120 Città del Vaticano, Europa

Tel: 39 06 69 88 75 38 / 65

Fax: 39 06 69 88 75 30

E-mail: info@iccrs.org

newsletter@iccrs.org

Site web: [http // www.iccrs.org](http://www.iccrs.org)

Linie de fax pentru rugăciune: +39 06 69 88 75 74